

Markante mensen en karakteristieke kastelen

Achter kastelen gaan vaak intrigerende verhalen schuil. Verhalen over koningen, geestelijken en adel. Bijzondere mensen die hun macht en aanzien graag vergroot zagen door kastelen te laten bouwen op strategische plekken. In een tijdperk dat vaak gekenmerkt werd door gewapende strijd, magiëren en verraad. Maar ook door een overdaad aan kunst en cultuur, een Bourgondische levensstijl en eindelozen feesten. Maak kennis met David van Bourgondië, de eerste in een serie over markante historische personen en hun kasteel. Verhalen die door EventView in samenwerking met kasteelfeesten.nl zijn ontwikkeld, verhalen die uw evenement in een middeleeuws kasteel meerwaarde geven, doordat u ze daar zelf kunt beleven.

Een historisch onverantwoorde liefdestragedie

Leonora, de zwarte vrouw van Staverden

Lang, lang geleden speelde zich een liefdesdrama af rond het Gelderse Staverden. In het kasteel van het kleinste stadje van de Benelux stierf een vrouw aan ludduvuddu. Zoals dat toen nog lang niet heette. Haar zwarte geestverschijning waart er nog altijd rond. Zeggen ze.

Zoals de meest onverstanebare zanger van Nederland ooit zong: 'Denk niet wit, denk niet zwart. Denk niet zwartwit. Maar in de kleur van je hart.' Daar had Leonora geen boodschap aan. Goed, ze zag de pauwen in de kasteeltuin, die hagelwit waren. Maar haar hart, gebroken door de dood van haar man, voelde zwaar en zwart. Precies zoals ze de toekomst tegemoet zag. Trouwens, hoe kon zij in 1353 ooit de songteksten van Frank Boeijen kennen? Goed. Vermoeid bukte Leonora zich om de pauwen te voeren die trots de tuinen van kasteel Staverden sierden. Ze had respect voor al wat leefde, maar eigenlijk vond ze het maar rotbeesten, die krijsende witte vogels. Alléén om elk jaar een paar veren aan die vervelende hertog te kunnen geven! Snoever. Nee, met mannen had Leonora het ook al helemaal gehad. Met allemaal, behalve één. Haar Herman. God hebbe zijn ziel. De treurende weduwe dacht terug aan het dramatische voorval dat haar in een diepe depressie had gestort. >>

Christelijk appeltje

Toen ze nog in Vorden woonde begon het eigenlijk al, de elende. Pa en ma wilden per se dat ze trouwde met die edelman: Zweder van Wisch. Alleen al die naam. Was het maar een Zweed, dacht Leonora toen nog; zo'n knappe blonde viking ging er wel in. Nee, Van Wisch was een lange slungel met een haakneus. Niet echt haar type om te zien en zeker niet qua karakter. Betweterig, saai en eigenlijk helemaal niet geïnteresseerd in haar. Of in vrouwen in het algemeen. Zou hij soms... Neuh, vast niet. Enfin, het ging de wederzijdse ouders uiteraard om niet meer dan aanzien, macht en zelfverrijking. Zeker niet om haar geluk.

Het klinkt daarom misschien niet gek dat toen Leonora's ouders plots overleden – nog vóór het gearrangeerde huwelijk met Van Wisch – ze blij was. Opgelucht. Dat kwam zo; Leonora was al jaren verliefd op ene Herman. Een eenvoudige, eerlijke, liefdevolle landarbeider. En hij op haar. Niet alleen haar ouders waren door hun dood uit de weg, haar voorbestemde man Zweder was ook uit beeld. Tijdelijk, dat wel. Hij was druk doende een christelijk appeltje te schillen met wat moren in Noord-Afrika en omstreken. Zo ging dat in die tijd. Ze zag haar kans schoon en trouwde snel met Herman, de liefde van haar leven. Het zou, hoe kort ook, de gelukkigste periode in haar leven blijken.

Laatste ademtocht

Met het geronnen bloed nog op zijn zwaard, schild en harnas als resultaat van een succesvolle kruistocht verscheen Van Wisch in vol ornaat aan de deur bij Leonora en Herman. Alsof die gast dacht dat ie daar mee wegkwam, speelde er al maanden door het hoofd van de edelman, sinds hij vernomen had dat Leonora zich niet aan de afspraak had gehouden. Herman deed zelf open en daar had hij al snel spijt van. Als dat zou kunnen, want na ongeveer drie seconden rolde zijn afgehouden hoofd over het grind. Gillend en met ogen zo groot als schoteltjes zag Leonora het gruwelijke tafereel voor zich afspelen. Lachend liep Van Wisch op haar af, er van overtuigd dat ook hier het recht had zegevierd.

Leonora vluchtte naar het Gelderse kasteel Staverden om daar bij een familielid in te trekken. Maar het leed was al geleden en het zou niet meer goed komen. Je hoort wel eens dat mensen kunnen sterven van liefdesverdriet - dit was zo'n geval. De getroebleerde vrouw stond het zichzelf niet meer toe enige positiviteit in het leven te zien. Laat staan ergens van te kunnen genieten. Zoals gezegd voerde ze de pauwen en hing verder urenlang huilend uit het raam, alsof ze hoopte dat Herman ineens levend ten tonele verscheen. Dat was ongeveer hoe haar dagen eruit zagen. Dagen die geteld waren want ze kwijnde er langzaam weg van verdriet, totdat ze in 1353 met een laatste ademtocht haar eigen kaarsje uitblies.

Beetje deprimerend verhaal misschien, maar daar is gelukkig niets van te zien op Staverden. Een mooi wit kasteel vind je er nu, met nog wittere pauwen want die traditie is in ere ge-

houden. Prachtige tuinen temidden van wat officieel het kleinste stadje van de Benelux is en waarschijnlijk zelfs de kleinste plaats met stadsrechten ter wereld!

Hoewel, achter het kasteel vind je – als je goed zoekt - een gedenksteen met het opschrift 'Leonora 1353'. En bewoners in de omgeving beweren nog steeds met enige regelmaat 's nachts haar zwarte spookgestalte te zien rond het kasteel en zeggen haar nog steeds te horen huilen. •

Meer weten over wat een middeleeuws kasteel kan doen voor uw evenement? www.kasteelfeesten.nl

